

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.610 van 3 april 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgië afkomstig te zijn, op 21 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 december 2008 genomen in uitvoering van de beslissing van 28 oktober 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid, hem beiden ter kennis gebracht op 22 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Georgië afkomstig te zijn.

Op 22 november 2000 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 11 januari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 11 januari 2001 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 22 juli 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 22 juli 2003 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 5 juli 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 13 december 2005 verwerpt de Raad van State het beroep tegen de beslissing van 22 juli 2003 bij arrest nr. 152.625.

Op 8 juni 2006 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 12 juli 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Betrokkene legt een attest d.d. 12.05.2004 voor van de ambassade van Georgië waarin de Consul verklaart dat het onmogelijk is om voor personen die beweren in Abkhazië geboren te zijn Georgische identiteitsdocumenten of een Laissez-passer af te leveren aangezien Abkhazië buiten de controle van de Georgische overheid valt.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het voorgelegd document werd afgegeven door de Consul aangezien in die periode Georgiërs, dewelke beweerden niet in het bezit te zijn van een identiteitsdocument, contact opnamen met de consulaatafdeling van de Ambassade van Georgië. De Consul leverde dit attest af aangezien het consulaat geen identiteitsdocumenten afleverde enkel op basis van de verklaringen van deze personen. Een dergelijk attest kan geen bewijs vormen dat betrokkene wel degelijk afkomstig is uit Abkhazië.

De Consuls benadrukken evenwel dat er door middel van een ondervraging over de kennis van Abkhazië met een grote zekerheid bepaald kan worden of personen wel of niet geleefd hebben in deze regio. Hier dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 30.01.2007 werd geïnterviewd door de Consul van de Ambassade van Georgië en dat de Consul verklaarde dat betrokkene niet wilde meewerken. Gezien de onbereidwilligheid en aangezien er tevens geen enkel ander document wordt voorgelegd dat aanleiding geeft om aan te nemen dat betrokkene inderdaad afkomstig is van Abkhazië, kan de motivering waarom vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst. Betrokkene dient namelijk

alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument of een bewijs dat toelaat betrokkene hiervan vrij te stellen voor te leggen. Betrokkene kan hiervoor eventueel een beroep doen op familieleden.

Inderdaad verklaarde betrokkene tijdens zijn asielprocedure dat hij tot 1982 in Abkhazië geleefd heeft waarna hij zich in Tbilissi zo gevestigd hebben. Volgens informatie toegevoegd aan het administratief dossier zou betrokkene hierdoor een registratie (propiska) in Tbilissi moeten gehad hebben. Indien betrokken tot 1994 (betrokkene verklaarde dat hij hierna naar Moskou was vertrokken) in Tbilissi geregistreerd zou zijn, zou het niet onmogelijk moeten zijn om zijn sporen in Georgië terug te vinden. (...)"

Op 22 december 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreven heeft 'art. 7, alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 24.07.2003

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10/01/2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 11 januari 2001, samen met de beslissing tot weigering van verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt dat de beroepsprocedure tegen voormelde beslissingen werd uitgeput. Ook op 5 juli 2005 en 8 juni 2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat het eerdere bevel van 5 juli 2005 en van 8 juni 2006 werd aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door de verzoeker. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2001, 5 juli 2005 en 8 juni 2006 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11

mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

De door verzoeker ingeleide vordering ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 22 december 2008, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Naar aanleiding van zijn uiteenzetting geeft verzoeker aan dat hij de schending van de motiveringsverplichting, zoals die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 (betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) aanvoert.

Verzoeker stelt zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motieven van de bestreden beslissing. Na citering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat voornoemd artikel aldus bepaalt dat in bepaalde omstandigheden de voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt niet van toepassing is, namelijk voor de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoonde. Verzoeker is van mening dat hij zich in een dergelijke positie bevindt, dat hij, teneinde de vrijstelling te verkrijgen, bij zijn aanvraag een attest neerlegde van de consulaatafdeling van de ambassade van Georgië van 12 mei 2004.

Verzoeker vervolgt dat hij zich niet kan akkoord verklaren met de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken waar die stelt dat een dergelijk attest geen bewijs kan vormen dat hij wel degelijk afkomstig is uit Abkhazië en dat aangezien hij niet zou meegewerkt hebben op de ambassade van Georgië tijdens het interview de vrijstelling om een kopie van een identiteitsdocument voor te leggen niet aanvaard kan worden en dat hij bovendien een beroep kan doen op zijn familieleden om zijn sporen terug te vinden. Verzoeker verklaart dat hij wel degelijk afkomstig is uit Georgië, meer bepaald uit Abkhazië, maar in feite staatloos is geworden en in de onmogelijkheid is om een identiteitskaart via zijn ambassade te verkrijgen. Verzoeker is van mening dat dit onder meer blijkt uit het certificaat van 19 december 2008 dat bij het inleidend verzoekschrift wordt gevoegd en dat hij recentelijk ontvangen heeft van de consulaatafdeling van de ambassade van Georgië. Verzoeker stelt dat uit voornoemd certificaat blijkt dat hij niet als onderdaan van Georgië beschouwd wordt. Hij geeft aan dat hij in de toekomst een procedure tot het verkrijgen van het statuut van staatloze zal aanvragen aan de rechtbank. Verzoeker is aldus van mening dat hij, gelet op het voornoemde certificaat, aantoonde dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om het vereiste identiteitsdocument voor te leggen, dat de bestreden beslissing aldus niet correct genomen werd en onredelijk is.

Voorts wenst verzoeker te benadrukken dat hij wel degelijk heeft meegewerkt op het interview bij de consul van de ambassade van Georgië, dat hij de vragenlijst die hem werd voorgelegd, heeft ingevuld. Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing totaal niet aantoonde dat hij op het interview niet zou meegewerkt hebben en onbereidwillig is geweest. Verzoeker vervolgt dat zij minstens dient te verwijzen naar het verslag van dit interview of te verwijzen naar het administratief dossier. Verzoeker herhaalt dat hij wel degelijk heeft meegewerkt en is hier formeel in.

Vervolgens geeft verzoeker aan dat hij geen beroep kan doen op zijn familieleden aangezien zijn vader en moeder overleden zijn en hij met zijn zusje geen contact meer heeft zodat ook deze weg geen optie is.

Verzoeker is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet op een ernstige manier heeft geoordeeld over de redenen waarom hij niet in aanmerking komt voor de vrijstelling om identiteitsdocumenten voor te leggen, gelet op het certificaat dat thans voorligt en dat eveneens afkomstig is van de consul van de ambassade van Georgië en waarin men nu stelt dat zij bevestigen dat hij niet erkend wordt als onderdaan van Georgië. Verzoeker vervolgt dat uit het certificaat blijkt dat hij eveneens in de onmogelijkheid is om een propiska voor te leggen. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing stelt dat aangezien hij in Tbilissi verbleven heeft, hij over een propiska dient te beschikken of er minstens van hem sporen terug te vinden zijn. Volgens verzoeker toont het certificaat van december 2008 aan dat de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken niet klopt aangezien er in dit attest bevestigd wordt dat hij niet erkend wordt als onderdaan van Georgië. Verzoeker is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn dossier dan ook geen grondig onderzoek heeft gedaan en dat de motivering in de bestreden beslissing achterhaald is, gelet op het recente certificaat dat tegenstrijdige informatie bevat in vergelijking met de beweringen in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende werd gemotiveerd waardoor de materiële motiveringsverplichting werd geschonden, dat de beslissing ook niet redelijk te verantwoorden is.

Verzoeker herhaalt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt om een vrijstelling te verkrijgen met betrekking tot het voorleggen van identiteitsdocumenten. Hij is van mening dat hij wel degelijk aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om dergelijke documenten voor te leggen, dat men met dit alles geen rekening heeft gehouden terwijl hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vrijstelling. Verzoeker heeft het gevoel dat zijn dossier zeer oppervlakkig werd behandeld en meent dat dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden zijn. Verzoeker stelt dat hij helemaal niet inzielt op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert en hij dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld, dat daarbij geen rekening werd gehouden met de door hem aangebrachte argumenten waarbij hij zeer duidelijk aantoont dat het voorleggen van documenten onmogelijk is, dat hierop niet afdoende wordt geantwoord. Concluderend stelt verzoeker dat de bestreden beslissing dan ook niet meer redelijk is gelet op de gevolgen van voormelde beslissing voor verzoeker.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonbaar dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument. Dit gegeven wordt niet door verzoeker betwist, wel stelt hij in zijn aanvraag dat hij, buiten zijn wil, in de onmogelijkheid

verkeert geldige identiteitsdocumenten voor te leggen, waardoor een terugkeer naar zijn land teneinde daar een aanvraag in te dienen zo goed als onmogelijk is. Ter staving van de vermeende onmogelijkheid legt verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juli 2007 een attest neer van de Consulaatafdeling van de Ambassade van Georgië, waarin gesteld wordt dat de consulaatafdeling niet in de mogelijkheid is om de identiteit van verzoeker, die verklaart geboren te zijn op 23 maart 1972, te bevestigen, alsook dat het afleveren van Georgische identiteitsdocumenten of een laissez-passer onmogelijk is, daar Abkhazië, de regio waar verzoeker volgens zijn verklaringen geboren is, heden buiten de controle van de Georgische overheid valt. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag van 12 juli 2007 en de daarbij gevoegde stukken, niet als zou verzoeker nog andere documenten hebben voorgebracht om zijn onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te brengen, trachten te staven.

Uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motivering van de gemachtigde van de minister waar die stelt dat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldige motivering die verzoeker toelaat vrij te stellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar hij een attest neerlegde van de consulaatafdeling van de ambassade van Georgië van 12 mei 2004. Verder stelt hij niet akkoord te gaan met de motivering die stelt dat voornoemd attest geen bewijs kan vormen dat hij afkomstig is uit Abkhazië. Hij stelt dat hij wel degelijk uit Abkhazië afkomstig is, maar in feite staatloos geworden is, dat dit blijkt uit het certificaat van 19 december 2008 van de consulaatafdeling van de ambassade van Georgië. Hij vermeldt ook nog dat hij in de toekomst een procedure tot het verkrijgen van het statuut van staatloze zal aanvragen aan de rechtbank. Op grond van voorgaande is verzoeker van mening dat hij wel degelijk aantoonbaar is in de onmogelijkheid te verkeren om het vereiste identiteitsdocument voor te leggen.

De Raad merkt op dat de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf dient rekening te houden met alle elementen zoals die bestaan op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Het enige element dat verzoeker aanbracht, en waarvan de verwerende partij dus kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, was het feit dat hij geen documenten kon voorleggen en het bijgevoegde attest van de Consulaatafdeling van de Ambassade van Georgië van 12 mei 2004.

Aangaande het niet aanvaarden van het attest van 12 mei 2004 als motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, stelt verzoeker enkel dat hij het niet eens is met de motivering en verklaart wel degelijk afkomstig te zijn uit Abkhazië. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister en verklaart wel afkomstig te zijn uit Abkhazië volstaat evenwel niet om de door hem aangevoerde schending aannemelijk te maken.

Waar verzoeker stelt dat zijn verklaring dat hij afkomstig is uit Abkhazië, blijkt uit het certificaat van 19 december 2008, wijst de Raad erop dat dit certificaat dateert van na de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de minister er geen kennis van had en er dan ook geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker verklaart dat hij in feite staatloos is en dan ook in de toekomst een procedure dienaangaande zal instellen bij de rechtbank, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat verzoeker dit gegeven niet heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat de administratie dit gegeven niet hoefde te onderzoeken. De Raad merkt nog op dat staatloosheid moet afgedwongen worden voor een rechtbank en verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift zelf aangeeft dat dit tot op heden nog niet is gebeurd.

In zijn inleidend verzoekschrift bekritiseert verzoeker ook nog de motivering waar die stelt dat hij niet meegewerkt heeft op het interview en waar die stelt dat hij beroep kan doen op zijn familieleden.

Aangaande verzoekers argumentatie dat hij wel degelijk zou meegewerkt hebben op het interview, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de consul verklaarde dat verzoeker niet wilde meewerken en de consul verzoeker dan ook niet kon identificeren. Dit blijkt uit een document van 31 januari 2007, terug te vinden in het administratief dossier, aangaande het verslag van het interview door de consul van Georgië. Waar verzoeker van mening is dat de Dienst Vreemdelingenzaken totaal niet aantoont dat hij op het interview niet wilde meewerken, wijst de Raad erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit feit net wel aantoonde door te verwijzen naar de verklaring van de consul van Georgië. Waar verzoeker ook nog stelt dat de verwerende partij minstens dient te verwijzen naar het verslag, stelt de Raad vast dat de verwerende partij dit effectief deed door te verwijzen naar het interview met vermelding van de datum, vermelding van de interviewer alsook met vermelding van de verklaringen geuit door de consul, zodat niet kan ingezien worden wat verzoeker beoogt met dergelijke argumentatie.

Aangaande de motivering dat verzoeker voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten een beroep kan doen op zijn familieleden, wijst de Raad erop dat dit een suggestie betreft, gelet op het gebruik van het woord eventueel, en geenszins een motief vormt waarom in casu werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. Zodoende vormt dit motief een overtollig motief en kan kritiek van verzoeker aangaande dit overtollig motief niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder is verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift van menig dat niet op een ernstige manier werd geoordeeld over de redenen waarom hij niet in aanmerking komt voor de vrijstelling van het voorleggen van identiteitsdocumenten, gelet op het certificaat dat thans voorligt. Hij vervolgt dat uit het certificaat ook blijkt dat hij in de onmogelijkheid is propiska voor te leggen en dat het certificaat van december 2008 aldus aantoont dat de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken niet klopte. Verzoeker is van mening dat geen grondig onderzoek werd gedaan in het dossier, dat het dossier zeer oppervlakkig werd behandeld. Verzoeker stelt ook nog dat de aanvraag niet op zorgvuldige wijze werd behandeld daar geen rekening werd gehouden met de door hem aangebrachte argumenten waarbij hij duidelijk aantoont dat het voorleggen van documenten onmogelijk is.

De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk de argumentatie, het door verzoeker bijgebrachte stuk bij zijn aanvraag van 12 juli 2007 en zijn mogelijke afkomst grondig onderzocht. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij vragen richtte aan Georgië op 1 oktober 2008 aangaande het door verzoeker voorgelegde attest en op 24 oktober 2008 aangaande zijn verblijf in Tbilissi. In de bestreden beslissing zette de gemachtigde van de minister omstandig uiteen wat het resultaat was van het verzamelen van deze informatie. Aldus kan aan de verwerende partij geen onzorgvuldigheid verweten worden.

Gezien de informatie, opgenomen in het administratief dossier, waarover de gemachtigde van de minister beschikte op het ogenblik van de bestreden beslissing, kon hij binnen de hem toegekende appreciatiebevoegdheid, op kennelijk redelijke wijze besluiten dat het voorgelegde attest geen bewijs kan vormen van verzoekers afkomst. Het feit dat een eventueel later opgesteld document de informatie zou tegenspreken of verduidelijking zou verschaffen aangaande verzoekers situatie/afkomst doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Zoals reeds gesteld, kan de gemachtigde van de minister enkel rekening houden met de gegevens die hem gekend zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister, op basis van de gegevens die hem bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op redelijke wijze tot de door

hem gedane vaststellingen kon komen en de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaren.

Uit voorgaande blijkt ook dat de gemachtigde van de minister rekening gehouden heeft met de elementen de door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte elementen, doch terecht besliste, op basis van de hem gekende gegevens dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht noch van het redelijkheidsbeginsel noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt door verzoeker aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.